

Maqasid (Syften) med Surah 21 al-Anbiyaa

Ett av de största nycklarna till fördjupad reflektion över Koranen är att stanna upp vid surans struktur och dess namn. Varje sura i den Ädla Boken har nämligen fått sitt namn genom tawqif eller något som liknar det, och bakom namnet finns en hemlighet av betydelse, som inte avslöjas annat än för den som söker efter surans övergripande enhetliga mening och knyter samman dess inledning, dess syften och dess fulländade avslutning.

Vissa suror har fått namn efter profeter, inte för att de återger deras berättelser, utan för att nämmandet av dem avslöjar ett högre syfte. Andra suror har fått namn efter en plats, en händelse eller ett väsen, för att peka på en central punkt kring vilken surans mål kretsar — såsom i al-Baqarah, al-Naml och al-Hadid. Den som fördjupar sig finner att surans namn inte är en etikett, utan en tolkningsnyckel, som endast den finner som fått dörren till reflektion öppnad.

I detta sammanhang kommer Surat al-Anbiya', som vid första anblick kan få läsaren att tro att den kommer att vara den längsta koraniska redogörelsen för profeternas liv. Men plötsligt står man inför en kort framställning som inte stillar lusten till detaljer, och som inte återger händelserna så som vi är vana vid i andra suror, såsom Yusuf och al-A'raf. Men eftertanke avslöjar att suran inte syftar till att dokumentera profeternas livsvägar, utan till att avslöja profetskapets väsen, dess

centrala budskap och hemligheten bakom dess enhet genom historien.

Var finns den berättande stilen i Surat al-Anbiya'?

När du reciterar al-Anbiya' föreställer du dig att den kommer att återge deras berättelser i en detaljerad narrativ stil, förklara deras ställning inför sina folk och visa dig utvecklingen av deras kallelse, såsom i vissa längre suror. Men snart inser du att suran inte avsåg detta, och inte ägnade sig åt att återge händelser som historieböcker gör. Den nämner dem endast kortfattat, och mer sammanpressat än i andra suror. Sedan tas du på sängen — förväntningarna faller — och ett högre syfte än berättande avslöjas. Då frågar du: Varför heter den då "Profeterna"?

Det som framträdde för mig är att suran inte avsåg att följa profeternas berättelser i detalj, utan deras sanna väsen. Den ägnade sig inte åt deras välkända livsbanor med sina folk, utan åt det som förenar dem under den slutliga sändningens baner. Den väver av deras efter varandra följande andetag ett enda andetag som förenar profetskapets linje och placerar dem i den stora sändningens sammanhang, som förklarar den mänskliga historiens gång:

{Och Vi har inte sänt någon sändebud före dig utan att Vi uppenbarade för honom: "Det finns ingen gud utom Jag, så dyrka Mig."} (al-Anbiya': 25)

Och om du följer surans struktur finner du att den ställer profetskap mot glömska. Den inleder med scenen av de försumliga som vandrar i likgiltighet:

{Människornas räkenskap har kommit nära, men de är i försumlighet vända bort.} (al-Anbiya': 1)

Som om den beskriver Guds oföränderliga lag: varje gång glömskan dominerar ett folk, sänder Gud en profet som varnar dem — hans röst blir en varnande rop som väcker de sovande.

Och den avslutar med budskapets kärna:

{Och Vi har inte sänt dig annat än som en barmhärtighet för världarna.} (al-Anbiya': 107)

— för att knyta samman varningen till de glömska med barmhärtigheten för dem.

Ett annat subtilt drag i suran

Det är dess sätt att presentera profeternas scener:

Alla framträder i ögonblicket av fullständig fattigdom inför Gud, när alla medel är uttömda och inget återstår utom att åkalla Honom. Sedan kommer svaret — som ett oundvikligt löfte:

{Och Nuh, när han tidigare ropade, och Vi svarade honom.} (al-Anbiya': 76)

{Och Ayyub, när han ropade till sin Herre: "Skadan har drabbat mig, och Du är den mest barmhärtige av de barmhärtiga." Så svarade Vi honom.}

(al-Anbiya': 83-84)

{Och Dhu 'l-Nun, när han gick vred och trodde att Vi inte skulle begränsa honom, och han ropade i mörkren: "Det finns ingen gud utom Du, prisad vare Du! Jag var verkligen av de orättfärdiga." Så svarade Vi honom.}

(al-Anbiya': 87-88)

Det är som om suran omdefinierar "profeten" i det kollektiva medvetandet. Människor förknippar ofta profetskap med mirakel, lagstiftning eller ledarskap. Men denna sura presenterar en annan bild: profeten som människa, som är som närmast Gud när prövningarna intensifieras. Han är den som ropar om hjälp och inte finner någon tillflykt utom hos Gud. Detta knyter profetskap till prövning, tålamod och gudomligt svar — inte enbart till styre och lag.

Med en subtil antydning om att ingen människa får evigt liv, inte ens profeterna:

{Vi gav ingen människa före dig evigt liv. Skulle du dö, är de då odödliga?} (al-Anbiya': 34)

Detta sätt att presentera profeterna innehåller också en antydning till Profeten Muhammad ﷺ. Suran ritar vägen för honom, ger honom exempel från hans föregångare och lär honom sändebudens väg: att hålla fast vid tålamod, söka skydd hos Gud och finna trygghet i Hans beskydd mot Qurayshs skada och tyranni — precis som hans bröder gjorde före honom.

Alltså:

Surat al-Anbiya' återger inte profeternas berättelser i detalj. Den är en framställning av profetskapets sanning, en avslöjning av dess hemlighet genom historien och dess eviga roll i att rädda mänskligheten från glömskans avgrund till tawhids ljus.

Därför kom dess namn i pluralform — "Profeterna" — för att visa att budskapet är ett, profetskapen en sammanhängande kedja, flödande från en och samma ljuskälla. De är inte separata händelser eller isolerade historiska kapitel, utan en ständig gudomlig lag, som rör sig som solen i sin bana — inte förändrad av tid, inte avbruten av prövningar:

{Detta är er gemenskap — en enda gemenskap — och Jag är er Herre, så dyrka Mig.} (al-Anbiya': 92)

Slutligen

Detta mönster presenterades endast för att säga till den slutlige Profeten: Detta är ditt arv.

Dessa är dina bröder.

Detta är din väg i världen.

Därför fick suran namnet al-Anbiya', inte för att den är en historik över

dem, utan för att den representerar deras sanning:

En enda röst som väcker de glömska.

Ett ständigt rop i mänsklighetens minne.

Ett enda ljus som profeterna ärver — tills det fulländas i orden:

{Och Vi har inte sänt dig annat än som en barmhärtighet för världarna.}

(al-Anbiya': 107)

Så den heter Surat al-Anbiya' därför att de förenas i den genom meningen, inte genom antalet. Deras liv sammanfattas i en enda scen: ögonblicket av fullständig fattigdom inför Gud. I det ögonblicket framträder profetskapet i sin vackraste form:

ett ödmjukt rop, ett barmhärtigt svar och en gudomlig lag som fortsätter i skapelsen, ärvd av sändebuden och fulländad av den som sändes som barmhärtighet för världarna.

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)